

२०७३ फाल्गुन १६ सोमबार २७-२-२०१७ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
“मीठे बच्चे- मायाको बिमारीबाट छुट्नको लागि ज्ञान र योगको स्याउ दिनहुँ खाऊ।”

प्रश्नः- कर्मातीत अवस्थामा जाने पुरुषार्थ के हो?

उत्तरः- यस्तो अभ्यास गर, बुद्धिमा बाबा सिवाय अरू कसैको याद नरहोस्। अन्त मती सो गति...
जब यस्तो अवस्था हुन्छ, बुद्धिमा कोही पनि याद रहँदैन, तब सदा हर्षित पनि रहन्छौ र
कर्मातीत अवस्थालाई पनि प्राप्त गर्छौ। तिम्रो पुरुषार्थ हो नै आत्म-अभिमानि बन्ने। आत्माले
आत्मालाई हेर, आत्मासँग कुरा गर, अनि खुशी भइरहन्छ। स्थिति अचल हुन्छ।

गीतः- तुम्हीं हो माता...

ओम् शान्ति। गायन त यथार्थ छ किनकि सारा सृष्टिको रचयिता अनि फेरि जसद्वारा रचना गर्नुहुन्छ,
उनलाई नै भनिन्छ माता-पिता। रचयिता कुनै पनि साकार वा आकारलाई भनिँदैन। रचयिता एक
निराकारलाई नै भनिन्छ। अहिले यो समझ तिमी बच्चाहरूलाई आएको छ, उनीहरूले त केवल गाउँछन्।
भक्तहरूको बुद्धिमा केवल यही रहन्छ- भक्ति गर्नु छ, तर कसको भक्ति गर्नु छ, केही पनि थाहा छैन। भक्ति
गर्नुपर्छ एक भगवान्को, जसलाई माता-पिता भनिन्छ, नकि सयौंको। भन्दछन्- भगवान् आएर
भक्तहरूलाई भक्तिको फल दिनुहुन्छ। फल अथवा वर्सा एकै कुरा हो। बच्चा पैदा भएपछि माता-पिताको
वर्साको फल मिल्छ। बाँकी यो गायन त हो भक्ति मार्गको। याद गर्छन्- आएर हामीलाई भक्तिको फल
दिनुहोस्। ज्ञान र भक्ति पनि भनिन्छ। भक्तिको फल हो ज्ञान। वास्तवमा तिमीले अहिले बुझेका छौ- भक्ति
कहिले देखि सुरु भयो? यो कसैलाई थाहा छैन, ज्ञानको समय हो दिन। भक्तिको समय हो रात। दिन र रात
त्यो त अवश्य आधा-आधा हुन्छ। शास्त्रहरूमा कल्पको आयु लामो लेखिएको छ। ज्ञानलाई धेरै समय
दिइएको छ र भक्तिलाई थोरै समय दिएका छन्। द्वापर कलियुगको आयु कम देखाइएको छ। यो रात र
दिनको पूरा हिसाब त भएन। कृष्ण पक्ष र शुक्ल पक्ष पनि भन्दछन्। शास्त्रहरूमा यी शब्द छन्। भन्दछन्-
तिमीहरूले शास्त्रलाई मान्दैनौ फेरि शास्त्रहरूको शब्द किन लिन्छौ? तिमीले बुझाउनु पर्छ- शास्त्रको सार
त बाबाले नै बताउनुहुन्छ। फलानो शास्त्रमा यो सही छैन, यो सही छ। रिफरेन्स त अवश्य दिनुपर्छ। जस्तै
अब प्रदर्शनीमा चित्र देखाइन्छ- हनुमान, गणेश, वामन अवतार आदि आदि... सम्झाउनको लागि
देखाउनु त पर्छ नि। जुन कुरा गलत छ, त्यो वर्णन गरेर फेरि राइट के हो, त्यो सम्झाउनु हुन्छ।

बाबाको महिमा गाउँछन् शिवाए नमः। फेरि लेखिएको छ- त्वमेव माताश्च पिता.. नाम त दिनु पर्‍यो नि।
मनुष्यहरूलाई यो थाहा छैन- हाम्रो बाबा को हुनुहुन्छ? भन्दछन् पनि- ओ गड फादर। बुद्धि उहाँ तर्फ
जान्छ। मनुष्यले प्रार्थना आदि गर्छन्, जान्दछन्- परमपिता परमात्मा परलोकमा निवास गर्नुहुन्छ। ब्रह्मा,
विष्णु, शंकरलाई याद गर्दा बुद्धि सूक्ष्मवतनमा जान्छ। फस्ट, सेकेण्ड फेरि थर्ड फ्लोर छ। अब मुख्य कुरा
हो बाबालाई बिर्सैका छन्। बाबा आएर गुनासो गर्नुहुन्छ- तिमीहरूले मेरो कति ग्लानि गरेका छौ। बाबा
जो सबैलाई सद्गति दिनेवाला हुनुहुन्छ, उहाँको फेरि सबैले बसेर ग्लानि गरेका छन्। भगवानुवाच छ नि-
यदा यदाहि... हिन्दुहरूले आफ्नो धर्मको ग्लानि गर्छन्। भन्छन्- ईश्वर सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। के सबैमा ईश्वर
हुनुहुन्छ त? भनिदिन्छन्- कुर्म अवतार, मत्स्य अवतार, बराह अवतार... बाबाले त बच्चाहरूलाई नै

२०७३ फाल्गुन १६ सोमबार २७-२-२०१७ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन भन्नुहुन्छ किनकि बच्चाहरूले नै ग्लानि गर्छन्। यी मुरब्बी बच्चा (ब्रह्मा)ले पनि ग्लानि गर्थे। यो ग्लानि पनि ड्रामामा निश्चित थियो, तब त पाप आत्मा बन्छन्। बाबाले त सबैलाई पावन बनाउनु भएको थियो किनकि पतित-पावन हुनुहुन्छ। पावन बनाएर विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ। बनाउने वाला बाबालाई कति गाली दिन्छन्। जब सम्झाउनु हुन्छ, अनि मान्छन्। समाचार पनि आउँछ, यति जनाले सही गरे। वास्तवमा तपाईंहरूको कुरा सही हो। भन्दछन्— श्रीमत भगवत गीता, भगवान्को हो श्रेष्ठ भन्दा श्रेष्ठ मत... सबैभन्दा उच्चको मत पनि उच्च नै हुन्छ नि। उहाँ आएर पतित भ्रष्टाचारीलाई श्रेष्ठचारी बनाउनु हुन्छ। त्यसैले पहिला सुरुमा एकको परिचय दिनुपर्छ। तिमी बच्चाहरूमा पनि नम्बरवार त छन् नै। धेरै बच्चाहरूले लेख्छन्— बाबा के गरौं, मायाको तुफानले हामीलाई टिक्नै दिदैन। हामीलाई यो-यो विकारले हैरान गर्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीलाई यिनीहरू माथि विजय पाउनु छ। नत्र पद भ्रष्ट हुनेछ। शिक्षकले नै यदि यस्तो केही काम गर्छन् भने अवश्य अरूलाई संशय पर्नेछ। स्वयंको चलन त यस्तो छ, अरूलाई सम्झाउँछ। विकार पनि कुनै हल्का हुन्छ, सतो रजो तमो हर कुरामा हुन्छ। सत्ययुगलाई सतो उच्च भनिन्छ, कलियुगलाई तमो नीच भनिन्छ। दुनियाँले भ्रष्टाचारी भन्छन्। तर आफूलाई कसैले भ्रष्टाचारी सम्झिदैन। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— यस रावण राज्यमा एउटा पनि श्रेष्ठचारी छैन। मानौं कोहीसँग सोधिन्छ— सर्वोच्च को हुनुहुन्छ? भन्नेछन्— भगवान् हुनुहुन्छ। उहाँको कर्तव्य जान्नु भएको छ? छैन या त भन्नेछन्— संन्यासी नै उच्च हुन् किनकि पवित्र रहन्छन्। स्वयं पनि संन्यासीहरूलाई अनुसरण गर्छन्। नमस्ते गर्छन्, त्यसैले उनीहरूसँग सोध्नुपर्छ, संन्यासीहरू भन्दा पनि अवश्य कुनै उँचा हुनुपर्छ! संन्यासीले पनि भगवान्को साधना गर्छन्। आजकल त चित्र पनि धेरै बनाएका छन्। सबैभन्दा उँचा परमात्मालाई नै राख्छन्। राम वा कृष्णको अगाडि शिवलिंग राख्नु यो पनि बडाई हो। नत्र उनले कुनै शिवको पूजा कहाँ गर्छन् र। उनले त स्वयं नै राज्य गर्छन्। जब उनीहरू पतित बन्छन्, तब पूजा गर्न थाल्छन्। सबैभन्दा उच्च निराकार परमात्मालाई नै भनिन्छ— पतित-पावन सर्वका सद्गति दाता, सर्वका मुक्तिदाता। आफ्नो साथमा सबैलाई लैजानु हुन्छ। तिमीलाई थाहा छ— उहाँ हाम्रो बाबा हुनुहुन्छ। हामी सबै यस समय रोगी छौं, ज्ञानद्वारा एभरहेल्दी र एवरवेल्दी बन्छौं। भन्दछन् पनि— दिनहुँ स्याउ खायौ भने एभरहेल्दी बनिन्छ। यो त तिमीले यथार्थमा देखिरहेका छौ। मायाले सबैलाई रोगी बनाइदिएको छ। सबैलाई हेल्दी, वेल्दी बनाउने वाला एक बाबा नै हुनुहुन्छ। सूक्ष्मवतनमा पनि आत्माहरू हेल्दी हुन्छन्। यहाँ अनहेल्दी आत्माहरू छन्, फेरि मूलवतनबाट पहिला जब आत्माहरू आउँछन्, त्यतिबेला सुख नै देख्छन्। बाबाले ब्रह्माद्वारा हामीलाई धेरै सुख दिनुहुन्छ। अब विनाश त हुनु नै छ। यस यज्ञद्वारा नै विनाश ज्वाला निकलिएको हो। तिनीहरूले सल्लाह गरिरहेका छन् शान्ति कसरी हुन्छ भनेर, तर यो पनि गायन गरिन्छ— नर चाहत कुछ और... शान्ति पनि तब हुन्छ, जब विनाश हुनेछ। फेरि सबै आत्माहरू मुक्तिधाममा जान्छन्। विनाश सिवाय अरू कुनै उपाय हुनै सक्दैन। यो पनि उनीहरूलाई बताउने कसले? यी भीष्म पितामह आदिलाई त अन्तिममा ज्ञान मिल्नु छ।

मनुष्य शान्तिको लागि उपाय खोज्छन्— आपसमा मिलेर एक बनौं। तर यस्तो त हुनु नै छैन। पहिले पनि विनाश भएको थियो। यादव र कौरव पनि थिए। गीताका भगवान् पनि आउनु भएको थियो। अहिले पतित

२०७३ फाल्गुन १६ सोमबार २७-२-२०१७ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन दुनियाँ हो, यसमा श्रेष्ठाचारी कोही हुन सक्दैन। सबैभन्दा श्रेष्ठ हुन् लक्ष्मी-नारायण, यिनैले सत्ययुगमा राज्य गर्थे। अहिले त भ्रष्टाचारको वृद्धि भएको छ, त्यसैले अवश्य विनाश हुनु नै छ। विनाश पछि नै सबैले सुख शान्ति पाउन सक्छन्। सबैलाई बुझाउनु छ— हामी आदि सनातन देवी-देवता धर्मका हौं। पहिले यही धर्म थियो, अहिले छैन। फेरि त्यसको स्थापना भइरहेको छ। यस समय हामी ब्राह्मण हौं, नकि देवता। जब कोही भाषण गर्नको लागि स्टेजमा आउँछन् भने केही न केही ख्याल गरेर, विचार गरेर आउँछन्, यो-यो बोल्नेछु। मेरा बच्चाहरू त सम्झन्छन्— के बोल्ने! शान्ति स्थापना गर्नेवाला त एकै सर्वका सद्गति दाता बाबा हुनुहुन्छ, उहाँ नै मुक्तिदाता हुनुहुन्छ। यही समय हो— सबैलाई वापस लैजाने।

बाबा बच्चाहरूसँग सोध्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! तिमीले आफूलाई सत्ययुगमा जान लायक सम्झन्छौ? रावण माथि विजय प्राप्त गर्‍यो? भन्छन् बाबा विजय पाउनको लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौं। हात त सबैले उठाउँछन् किनकि लाज लाग्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— आफ्नो अनुहार त हेर, कति समय बाबालाई याद गर्छु? यस्तो अवस्था हुनुपर्छ, अन्त्यमा कुनै पनि याद नआओस्, तब अन्त मति सो गति हुनेछ। कर्मातीत अवस्थाको समीप जान सक्छौ। सदा हर्षित पनि तब रहन सक्छौ, जब अरूको सेवा गर्छौ। तिमी रूहानी समाजसेवी हौ। तिमी विना रूहलाई इन्जेक्शन कसैले पनि लगाउन सक्दैन। गायन पनि गरिन्छ— ज्ञान अंजन सतगुरु दिया... आत्मालाई अब थाहा भएको छ— मलाई सारा सृष्टिको आदि मध्य अन्त्यको ज्ञान मिलेको छ। यो आत्माले भन्यो शरीरद्वारा— ज्ञान सागरलाई। अब हामी फर्केर जानु छ— यो धेरै खुशीको कुरा हो। पुरानो चोला छोडेर नयाँ चोला लिनु छ। यस कारण नाम नै छ श्याम सुन्दर।

तिमीलाई थाहा छ— हामी सुन्दर थियौं, अब श्याम बनेका छौं, फेरि सुन्दर बन्छौं। बाबाले सुन्दर बनाउनु हुन्छ, माया रावणले श्याम बनाउँछ। काम चिता माथि बस्नाले श्याम बन्छौं। यो धेरै बुझ्नु पर्ने सहज कुरा हो। ज्ञान त विद्यार्थीको बुद्धिमा नम्बरवार नै धारण हुन्छ। कुनै त धेरै बुद्धि हुन्छन् टिचरले भन्छन् पढ्नेवाला धेरै डल छन्। देह-अभिमान धेरै छ। आत्म-अभिमानि रह्यौ भने सदा हर्षित रहन्छौ। आत्माले आत्मालाई देखोस् अर्थात् आफ्नो भाइलाई देखेर खुशी भइरहोस्। बाबा बच्चाहरूलाई देखेर खुशी हुनुहुन्छ।

बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! म आएको हुँ तिमीलाई मायाबाट मुक्त गरेर वापस साथमा लैजान। यस तनमा शिवबाबाको प्रवेशता हुन्छ, त्यो पनि अवश्य भृकुटीको बीचमा नै आउनुहुन्छ। यस्तो कहाँ माथिबाट गंगा बग्छ र! शिवको सवारी बयलमा देखाउँछन्। बयलको भृकुटीमा शिवको चित्र देखाएका छन्। आत्मा त अवश्य भृकुटीमा नै रहन्छ। आत्माको स्थान हो, अवश्य यहाँ नै बस्छ। गुरुहरूले आफ्नो चेलालाई छेउमा बसाउँछन्। उहाँ सतगुरु पनि आएर छेउमा बस्नुहुन्छ। गुरु ब्रह्मा भन्छन्, विष्णुलाई वा शंकरलाई गुरु भन्दैनन्। उही ब्रह्मा फेरि विष्णुका दुई रूप बन्छन्। गुरु त शिवलाई भन्न सकिन्छ किनकि सबैको सद्गति गर्नुहुन्छ। सर्वोच्च फेरि पनि भगवान् हुनुहुन्छ। कति राम्रोसँग सम्झाइन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

२०७३ फाल्गुन १६ सोमबार २७-२-२०१७ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) सदा हर्षित रहनको लागि आत्म-अभिमानी बन। हामी आत्मा भाइ-भाइ हौं, यो दृष्टि पक्का गर।
- २) रूहानी समाजसेवी बनेर आत्मालाई ज्ञानको इन्जेक्शन लगाउनु छ। सबैको रूहानी सेवा गर्नु छ।

वरदानः— मन र बुद्धिलाई सदा सेवामा बिजी राख्ने निर्विघ्न सेवाधारी भव

जसले जति सेवाको उमंग-उत्साह राख्छ, त्यति निर्विघ्न रहन्छ किनकि सेवामा बुद्धि बिजी रहन्छ। खाली रहनाले कसैलाई आउने चान्स हुन्छ र बिजी रहनाले सहज निर्विघ्न बन्छौ। मन र बुद्धिलाई बिजी राख्नको लागि टाइम-टेबल बनाऊ। सेवा वा स्वयं प्रति जुन लक्ष्य राख्छौ, त्यस लक्ष्यलाई यथार्थमा ल्याउनको लागि बीच-बीचमा अटेन्शन अवश्य हुनुपर्छ। अटेन्शन कहिले टेन्शनमा बदली नहोस्, जहाँ टेन्शन हुन्छ, वहाँ मुश्किल हुन्छ।

स्लोगनः— सेवाद्वारा जुन आशीर्वाद मिल्छ, यही तन्दुरुस्तरहने साधन हो।

शब्दार्थः— रिफरेन्स= प्रमाण, सन्दर्भ।